

't Weeshuys in Hoorn

Een terugreis in de tijd en een onverwachte, bijzondere ontmoeting met de heer Han Runnenberg en zijn vrouw in het Talententheater.

Terug in de tijd: 1935-1943

Er werd in de jaren dertig via een advertentie een echtpaar gezocht dat als weesvader en -moeder wilde wonen en werken in het weeshuis in de Korte Achterstraat 2 in Hoorn. "Zonder eigen kinderen" was de vereiste.

Mijn moeder was verpleegkundige, zij had als een van de eersten uit die tijd het staatsdiploma verpleegkundige gehaald. Mijn vader was machinist op de Grote Vaart. Uit honderden sollicitanten werden zij gekozen door het bestuur van het weeshuis, dat bestond uit regenten en regentessen. Al snel na aantreden bleek dat er toch een kind op komst was. Na heen en weer gepraat en vergaderingen met de regenten en regentessen konden ze toch blijven, met name omdat alles goed liep en er een goede sfeer heerste. Ik werd in december 1935 geboren in Hoorn, in het weeshuis, en ik woonde daar tot ver in 1943. De burgemeester, die ook betrokken was bij de vraag of mijn ouders mochten blijven, gaf dispensatie. Ik werd het 'dispensatiekindje'. Ik ben dus een Horinees, waar ik trots op ben.

In dat grote complex hadden mijn ouders hun privé-vertrekken – gelegen tussen de kapel en de lange rechte gang die van de voordeur naar de achterdeur liep. Naast ons slaapgedeelte boven waren de meisjesslaapzaal en de dienstbodenkamers. De jongensslaapzalen waren aan de andere kant, boven de eetzaal. Het was heel bijzonder om in zo'n grote groep 'broers en zussen' op te groeien! De weeskinderen waren tussen de 5 en 18 jaar oud. Mijn ouders ondernamen uitstapjes met ze, fietstochten, naar Bergen aan Zee, picknicken in de duinen, zwemmen. Ook ik, als klein meisje, mocht mee.

Er was veel te ontdekken in al die gebouwen waaruit het weeshuis bestond. Geheimzinnige hoekjes en zolders. De grote tuin leverde ook veel plezier op. Er waren kippen en een geit, een duiventil, grote schildpadden in de waterpoort.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden er Duitse soldaten bij ons ingekwartierd. Ze bewoonden de zalen naast de waterpoort. Er waren vergaderingen in de Regentessekamer, waar mijn ouders de lopende zaken kwamen bespreken. De regentessen kwamen ook wel eens gezellig theedrinken in de grote huiskamer. In

die huiskamer werden spelletjes gedaan, gesjoeld, feestjes gevierd, verjaardagen, sinterklaas en kerst. Er was dus altijd veel levendigheid! Dan was er de grote keuken (waar nu het theater is) met het enorme fornuis, waar de kokkin bezig was met grote, dampende pannen. Naast de keuken was de grote eetzaal, met lange tafels en banken. In de tussendeur van de eetzaal naar het trappenhuis hing een schommel.

Ons eigen gezin breidde zich uit. In 1941 werd het vierde kind geboren. Ook de andere drie kinderen hadden dispensatie gekregen, omdat men zeer tevreden was over de professionele en prettige manier waarop mijn ouders alles organiseerden. Toch besloten mijn ouders om te verhuizen en plaats te maken voor een wellicht jonger en kinderloos echtpaar.

Na vertrek uit het weeshuis had ik vaak heimwee en droomde ik nog vaak dat ik rondliep door de kamers en gangen, de weg aan het zoeken.

Terug naar het heden. Augustus 2019: Een dagje Hoorn dat begon met een zeer vriendelijke en positieve ontvangst in het Talententheater. Het voelde een beetje als thuiskomen. Han Runnen en zijn vrouw ontvingen ons in het sfeervolle theater met koffie en een

interessant boek over de geschiedenis van het weeshuis. We kregen een rondleiding en ik ben zeer onder de indruk van wat ik zag en hoorde. De website, de foto's in de hal, de aankleding in de zalen en het enthousiasme van onze gastheer en -vrouw!

Het deed en doet mij goed dat het oude huis nu weer gevuld wordt door de muziek van kinderstemmen, vrolijke uitroepen en roffelende voetstappen op de trappen en op het plein.

Het Talententheater is door de achterliggende gedachten en de uitwerking van het concept "Wees, die je bent" een oproep aan alle opvoeders die hun kinderen het beste toewensen! Veel inspiratie en goeds toegewenst voor de toekomst!

Marleen van Vliet-de Priester

